

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένεννιάξην,
στέφανον λαχάνων ή πατρης δς πλέξη.

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών αρχαιοτάτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εϋθείας πρós έμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ώ φ ρ ά γ γ α κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .

Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ κ φ ρ ά γ γ α κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου σελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρós δύο εικοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Εικοστή Νοεμβρίου και τρίτη,
συνιέται και πάλιν ή Κρήτη.

Πεντακόδια εξήντα κι' έπτά,
γιά τó σπύτι μας δώστε λεπτά.

Μιά μυστική πολιτική.

Γιά σου, Ράλλη... σύ μινάτο ξεφωνίζεις ξαρκικό
πώς θά γίνη κι' έδω μία Κυβερνείο Ρωσσικό.
Γιά σου, Ράλλη... δίχως φόβο μίς 'σ'της πίερας τής πολλής
άπ' τó ψεύτικο τó βήμα μίαν άλήθεια σύ μας λές.

Σκόψε μπρός σί Τσάρο θρητικο, γή κι' ήλευθερη και σκλάβω,
γίνε Ρούσσο, γίνε Σλάβω,
γκρίμιες τής Έκκλησιαίς σου, ρίξε κάτω Παρθενώνες,
ψάλε Ρούσσικο τρσάρι, ψίλα Ρούσσικις εικόνας.

Μοσκόβιχά πηρηγορήτρα, Μοσκόβιχά, γλυκεριά μας μάνα,
σπάσε τών άιτών τά νύχια, φράξε στόμα κάθε λίκου,
μίαν ήμέρ' άς μίς ζυπνήσῃ Μοσκόβιτικη κημπάνα
κι' σί ραχιάδες νά μείθουσιν μέ τήν βότκα τού μουζικου.

Πίστεται σί σκλάβων σάρκας σί πολύπλοκος ιστός σου,
τό Βαγγέλιο σου τό κριθεις και μίς τόχεις μυστικό,
μάνα τής ορθόδοξίας, είναι Σλάβος κι' ή Χριστός σου,
δέν κρατεί κάλξιμό μόνο, μξ και κνούτο Ρωσσικό.

Κλάψε, γή, πού στάζεις αίμα και βογγάς σφιχτοδεμένη,
Πάσχα Τσάρου σί προσμίνε,

και μέ πόνο θά θυμάσαι τού Σουλτάνου τήν σκλαβιά
σάν 'ματόνη τó κορμί σου κοσμοπνίχτρα Μοσκόβιχά.

Κατεβάνι κατεβάνι και σπαζίει πέρα πέρα
κάθε λιφάνο τής δόξας και παλόρ σου θησαυρό,
πού κι' ήλευθερι και δούλο θ' άλλαξουν μίαν ήμέρα :
εκαλλίο Τούρκος μέ φεγγάρι, παρά Ρούσσος μέ σταυρό.»

'Στου στρατού τά παλληκάρια, τής πατρίδος τά καμάρια.

Τώρα τώρα, πού τού Μάρτη θά μας 'πουν τά χελιδόνια
πώς ζημίρωμα γελάφ,
μη χωρίσουσιν 'σ'την ψυχή σας μαύρας έχθρας γιά γαλόνια,
μήτε πάθη χαμηλά.

Τώρα τώρα, πού βροντούνε τουρκεμίζις άνάρηχ άνάρηχ,
πάθος δέν χωρεί κανίνα,
και 'σ'τόν ίσκιό τής σημαίας ίσκιωθήτε, παλληκάρια,
σάν και πρῶτ' άδελφωμίνα.

Μιά λαχτάρα κι' ένας πόνος τά σπαθιά σας νά σταυρώνη,
των ραχιζών δ' καμύδς,
τούτος νάνει τόνειρο σας, τούτος νάνει και γαλόνη
και μονάχος σας θυμός.